

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2009 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA	– Krystyna Karolus – Franczyk
Sędzia SA	– Regina Owczarek – Jędrasik
Sędzia SA	– Anna Orłowska (spr.)
Protokolant	– sekr. sądowy Edyta Kaczmarek

po rozpoznaniu w dniu 19 listopada 2009 r. w Warszawie
na rozprawie

sprawy z odwołania D... - P Sp. z o.o. w M

od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki Nr OŁO-4113-2(8)/2008/16827/BG
z dnia 20 marca 2008 r.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i
Konsumentów

z dnia 2 marca 2009 r.

sygn. akt XVII AmE 75/08

zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala odwołanie.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy

UZASADNIENIE

Decyzją Nr OŁO-4113-2(8)/2008/16827/BG z dnia 20 marca 2008 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmówił D P Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości W K gmina M koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej określonej w art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy – Prawo energetyczne, polegającej na obrocie paliwami ciekłymi.

Swoje rozstrzygnięcie Prezes URE oparł na ustaleniu, że Spółka D P nie spełnia przesłanki wynikającej z art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne, bowiem nie dysponuje środkami finansowymi gwarantującymi prawidłowe prowadzenie działalności koncesjonowanej. Z przedłożonych w trakcie postępowania administracyjnego dokumentów wynika, że Spółka nie posiada żadnego majątku trwałego, który byłby wykorzystywany do prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi. Według Prezesa URE współpraca z firmą C Sp. z o.o. nie zapewnia powodowej Spółce możliwości zakupu paliwa z odroczonym terminem płatności, a promesa umowy pożyczki od osoby fizycznej nie jest wystarczającym dokumentem potwierdzającym możliwość pozyskania środków pozwalających na ewentualne zaspokojenie roszczeń osób trzecich mogących powstać wskutek niewłaściwego prowadzenia działalności objętej koncesją lub szkód w środowisku. Ponadto – zdaniem Prezesa URE – nie przedstawiono dokumentów potwierdzających, że osoba fizyczna, która udzieliła promesy pożyczki, posiada możliwości finansowe dla udzielenia pożyczki przedsiębiorcy. Przedłożona przez Spółkę D P kserokopia zawartej z Bankiem P B S.A. umowy rachunku bieżącego potwierdza jedynie otwarcie rachunku bankowego i to dopiero po złożeniu wniosku o udzielenie koncesji na obrót paliwami ciekłymi, a przedstawione dokumenty z Urzędu

Skarbowego i ZUS stwierdzają jedynie, że Spółka nie figuruje jako płatnik składek ZUS i nie jest obciążona zobowiązaniami. Nie świadczą natomiast o posiadaniu przez przedsiębiorcę środków finansowych w momencie składania wniosku o koncesję bądź o możliwościach ich pozyskania. W opinii Prezesa URE kapitał zakładowy w minimalnej wysokości 50.000 zł nie może stanowić wystarczającej rękojmi prawidłowego prowadzenia działalności koncesjonowanej.

Powyższą decyzję zaskarżyła Spółka D [P podnosząc, że została ona wydana z przekroczeniem zasad uznania administracyjnego. W odwołaniu Spółka stwierdziła, że we wniosku i dołączonych dokumentach wykazała posiadanie środków technicznych i finansowych wystarczających do podjęcia i prowadzenia działalności we wskazanym rozmiarze.

W odpowiedzi na odwołanie Prezes URE wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 2 marca 2009 r. Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną decyzję, orzekł o kosztach procesu.

Wyrok ten zapadł po dokonaniu następujących ustaleń i rozważań.

Na wniosek powodowej Spółki z dnia 28 grudnia 2007 r. wszczęte zostało postępowanie administracyjne w sprawie udzielenia jej koncesji na prowadzenie działalności gospodarczej polegającej na obrocie paliwami ciekłymi. W uzasadnieniu wniosku Spółka poinformowała, że zamierza prowadzić działalność polegającą na hurtowym zakupie i sprzedaży paliw ciekłych – benzyn, oleju napędowego i oleju opałowego do dużych odbiorców, głównie stacji paliw i firm posiadających własne zaplecze służące do magazynowania paliw. Przedmiotem jednorazowego obrotu będą ilości obejmujące zasadniczo ładunek jednej cysterny, a odpowiedzialność za sprawdzenie ilości dostarczonego paliwa spoczywała będzie nabywcy lub na przewoźniku. Spółka poinformowała nadto, że zamierza korzystać z transportu wynajmowanego. Wskazała, że planowany obrót wyniesie 600.000 zł rocznie.

W toku postępowania administracyjnego Spółka poinformowała, że do tej pory nie prowadziła działalności gospodarczej i nie zaciągnęła żadnych kredytów, wobec czego nie ma jeszcze żadnych obrotów na koncie bankowym. Oświadczyła, że ma kapitał w wysokości 50.000 zł, a biorąc pod uwagę przewidywany sposób prowadzenia działalności gospodarczej opierający się na zasadzie, że klienci za zakupione paliwo będą płacić przedpłatą lub najpóźniej w trakcie rozładunku paliwa, nie zachodzi konieczność podwyższania kapitału Spółki. Wskazała nadto, że będzie kupowała paliwo głównie od firmy C Sp. z o.o. z odroczonym terminem płatności. W przypadku zmiany strategii działalności Spółka pożyczycy od swoich udziałowców dodatkowo 100.000 zł.

Sąd Okręgowy stwierdził, że zaskarżona decyzja oparta została wyłącznie na ocenie Prezesa URE, że powodowa Spółka nie spełnia przesłanki wynikającej z art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne, tj. nie dysponuje środkami finansowymi gwarantującymi prawidłowe prowadzenie działalności koncesjonowanej, uznając twierdzenia pozwanego w tym zakresie za całkowicie gołosłowne. Sąd Okręgowy podniósł nadto, iż Prezes URE nie wskazał w jakiej wysokości środkami finansowymi powinien był dysponować przedsiębiorca, aby spełnić powyższą przesłankę. Prezes URE nie wskazał też żadnych konkretnych faktów, które pozwoliłyby wyprowadzić wniosek, że posiadane przez Spółkę D I-P środki pieniężne oraz ekspektatywa pożyczki nie gwarantują prawidłowego wykonywania przez nią działalności koncesjonowanej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy działając na podstawie art. 479⁵³ § 2 k.p.c. uchylił w całości zaskarżoną decyzję.

Powyższy wyrok zaskarżył apelacją Prezes URE zarzucając: naruszenie prawa procesowego – art. 233 § 1 k.p.c. polegające na przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez wyprowadzenie błędnych wniosków z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c.; naruszenie norm prawa materialnego – art. 33 ust. 1 pkt 2 w zw. z art. 35

ust. 1 pkt 5 ustawy – Prawo energetyczne poprzez ich błędną interpretację i niewłaściwe zastosowanie, art. 35 ust. 3 ustawy – Prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 33 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne, jedną z pozytywnych przesłanek uzyskania koncesji na obrót paliwami ciekłymi jest dysponowanie przez przedsiębiorcę środkami finansowymi w wysokości gwarantującej prawidłowe wykonywanie działalności bądź udokumentowanie możliwości pozyskania takich środków. Stosownie zaś do art. 35 ust. 1 pkt 5 wniosek o udzielenie koncesji powinien zawierać w szczególności określenie środków, jakimi dysponuje podmiot ubiegający się o koncesję, w celu zapewnienia prawidłowego wykonywania działalności objętej wnioskiem. Brzmienie wymienionych wyżej przepisów wskazuje, iż to podmiot występujący z wnioskiem o udzielenie koncesji winien wykazać spełnienie określonych przesłanek ustawowych w sposób umożliwiający organowi koncesyjnemu dokonanie weryfikacji przedłożonych informacji. Zatem rzeczą przedsiębiorcy ubiegającego się o koncesję jest wykazanie dysponowania odpowiednim kapitałem w momencie składania wniosku lub udokumentowanie możliwości pozyskania kapitału w przyszłości.

Zasadnie podnosi apelacja, iż w rozpoznawanej sprawie Spółka D - P nie przedłożyła wiarygodnych dokumentów, które pozwoliłyby przyjąć, że posiada środki finansowe gwarantujące prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie objętym wnioskowaną koncesją. Przy deklarowanym planowanym rocznym obrocie w zakresie paliw ciekłych wynoszącym 600.000 zł powodowa Spółka dysponowała środkami obrotowymi – kapitałem w kasie –

w kwocie 44.613,25 zł, nie posiadała żadnego majątku trwałego, a zakładana przez nią strategia działania opierała się na pośrednictwie w sprzedaży paliw ciekłych pomiędzy ewentualnymi odbiorcami a dostawcami, przy wykorzystaniu wynajmowanego sprzętu. Uzasadniało to dokonaną przez Prezesa URE ocenę, iż posiadane środki pieniężne oraz ekspektatywa pożyczki w wysokości 100.000 zł nie gwarantują prawidłowego wykonywania działalności gospodarczej. Zgodzić się należy, iż promesa pożyczki od osoby fizycznej, uzależniająca zawarcie umowy i udzielenie pożyczki od uzyskania przez Spółkę koncesji na obrót paliwami ciekłymi, nie jest wystarczającym dokumentem potwierdzającym realną możliwość pozyskania dodatkowych środków finansowych, pozwalających na ewentualne zaspokojenie roszczeń osób trzecich mogących powstać wskutek niewłaściwego prowadzenia działalności objętej koncesją lub szkód w środowisku. Trafnie wywodzi skarżący, iż powodowa Spółka nie przedstawiła żadnych dokumentów mogących potwierdzić, że osoba udzielająca promesy pożyczki posiada możliwości finansowe pozwalające na zrealizowanie swego zobowiązania.

Stosownie do przepisów prawa energetycznego i ustawy o swobodzie działalności gospodarczej, ocena czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją i czy daje rękojmię prawidłowego wykonywania działalności pozostawiona została Prezesowi URE, jako właściwemu organowi administracji. Jak wskazuje się w orzecznictwie, podważenie dokonanej oceny musi być wynikiem nietrafności przyjętych przez organ administracji przesłanek do wnioskowania lub nielogiczności wniosku dokonującego tej oceny organu, przy czym kwestionowanie argumentacji organu nie może opierać się wyłącznie na twierdzeniach ubiegającego się o koncesję podmiotu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 8 maja 2007 r., sygn. akt VI ACa 38/07).

Zasadnie podnosi Prezes URE, iż na etapie postępowania odwoławczego nie zostało wykazane przez odwołującą się Spółkę, aby przy wydawaniu

zaskarżonej decyzji przekroczone zasady tzw. uznania administracyjnego, w sposób nieuprawniony przyjmując, iż Spółka D P nie posiada środków finansowych gwarantujących prawidłowe wykonywanie działalności w zakresie obrotu paliwami ciekłymi oraz nie ma możliwości ich pozyskania. Brak jest podstaw do podważania twierdzeń pozwanego, iż rozstrzygając o wniosku powodowej Spółki przyjął obiektywne kryteria oceny i kierował się wcześniejszymi decyzjami wydanymi w podobnych indywidualnych sprawach.

Za uzasadnione uznać należy podniesione w apelacji zarzuty naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 232 k.p.c. w z art. 6 k.c. W świetle przytoczonych wyżej przepisów ustawy – Prawo energetyczne, regulujących postępowanie o udzielenie koncesji, to na przedsiębiorcy spoczywa ciężar udowodnienia okoliczności uzasadniających udzielenie mu wnioskowanej koncesji. Zaoferowane przez ubiegającego się o udzielenie koncesji dowody winny wskazywać, iż realnie dysponuje on środkami, o jakich mowa w ww. przepisach, względnie, że ma realną, a nie hipotetyczną możliwość ich pozyskania.

Dokonując odmiennej od zaprezentowanej przez Prezesa URE oceny i przyjmując, iż powodowa Spółka spełniła ustawowe wymogi do uzyskania koncesji, Sąd Okręgowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów. Zarzucając pozwanemu, iż nie przedstawił żadnych konkretnych faktów, które pozwoliłyby wyprowadzić wniosek, że powodowa Spółka nie dysponuje środkami pieniężnymi gwarantującymi prawidłowe wykonywanie działalności koncesjonowanej, Sąd Okręgowy nie wyjaśnił z jakich względów dał wiarę złożonym przez Spółkę D P dokumentom i oświadczeniom. Bezzasadnie też, z naruszeniem zasady rozkładu ciężaru dowodu, Sąd I instancji przerzucił na Prezesa URE obowiązek przedłożenia dowodów podważających nieudowodnione twierdzenia powódki. Sąd Apelacyjny w tym względzie podziela wywody i argumentację pozwanego uznając je za trafne i przekonywujące.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił odwołanie Spółki C (-P) jako niezasadne.

Na oryginale właściwe podpisy.
Za zgodność z oryginałem stwierdzam
Sekretarz Sądowy